

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 561

משכיל לדוד

פרשת בהר

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

זכרונות שאסור לנו לשכוח

בימים הקרובים להילולא של רבי מאיר בעל הנס זיע"א, נביא כאן דבר אחד משמו הקשור להכנה לקבלת התורה: "רבי מאיר אומר כל השוכח דבר אחד ממשנתו מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. שנאמר (דברים ד') רק השמר לך ושומר לך נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפילו תקפה עליו משנתו, תלמוד לומר ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך הא אינו מתחייב בנפשו עד שישב ויסירם מלבו". (אבות ג. ח') לכאורה קשה להבין את החומרא הגדולה של השוכח דבר אחד מתלמודו שבעבור זה כאילו מתחייב בנפשו, מדוע? נראה להסביר כי כשמתבוננים בשורש העניין של הזכרון או השכחה נראה שהדבר תלוי במידת הרושם שהיה על האדם בשעה שלמד או ראה את העניין ההוא. אדם ששכח דבר מה מן התורה - שכחה זו לא באה בכדי, אלא היא באה מחסרון בקבלת התורה כנתינתה מסיני.

אמרו חז"ל על הפסוק (שמות י"ט א') "ביום הזה באו מדבר סיני" מלמד שבכל יום יהיו דברי תורה בעיניך כחדשים, כאילו קיבלם באותו היום בהר סיני. כונת התורה באמרה "פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך" - שמאחר ומתן תורה היה בקולות וברקים "וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן", ודרשו חז"ל מלמד שהיו רואים את הנשמע, וגם כאן כתוב "הדברים אשר ראו עיניך" שהיו רואים את דברי התורה, כלומר שהיו נחקקים בליבם באופן שלעולם לא ישתכחו מהם. וכמוכן שגם רגלינו עמדו על הר סיני, כמו שכתוב (דברים כ"ט י"ד) "כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום", על כן אנו מזהירים לבל נשכח את דברי התורה אשר ראו עינינו, ולפי זה מובן כי אפשר לדרוש דבר זה מהאדם - שילמד את התורה בחשק, בחום ובהתלהבות כשעת נתינתה מסיני ואם הוא שוכח מעלה עליו הכתוב "כאילו מתחייב בנפשו". ולא נאמר חייב מיתה כי זה אינו שייך, רק שהוא מתנתק ממקור חיותו שהיא התורה והרי זה כאילו מתחייב בנפשו, שבלעדי התורה אין לאדם חיים.

המראה הנהדר של מעמד הר סיני כפי שנאמר "והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' ויחרד כל ההר מאד" (שמות י"ט י"ח) בוודאי שאי אפשר לשכוח, וכך הם טבע הדברים - מראה שעושה רושם על האדם אי אפשר לשכוח אותו. לעולם לא אשכח את מה שראיתי בהיותי בן שתים עשרה שנה שזכיתי לראות את פני קודשו של

הגאון הצדיק רבי אברהם יפה'ן זצ"ל, והיה זיו פניו דומה למלאך ה', מראה זה נחקק במוחי ולעולם לא אוכל לשכוח זאת. וקשר הדוק יש בין פרשת השבוע לדברי רבי מאיר. כתוב בפרשה (ויקרא כ"ה א') "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר". המפרשים מתחבטים מדוע הזכירה התורה את השמיטה אצל הר סיני, רש"י מביא "תורת כהנים" שמתרץ - מה שמיטה נאמרו כלולותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כלולותיה ודקדוקיה מסיני. אבל עדיין קשה כי התורה יכולה הייתה להביא מצוה אחרת וללמוד ממנה בניין אב לכל המצוות ומה עניין במצוות השמיטה דווקא?

ידוע מחז"ל (סנהדרין צג.) שהגאולה תבא במוצאי השמיטה. ומוזה זמן רב שהתבוננתי בדבר, מהו העניין שהגאולה תבוא דווקא במוצאי שנת השמיטה? ואחר ההתבוננות עלה בדעתי בסיעתא דשמיא לפרש, שהשמיטה היא עניין השביתה (ויקרא כ"ה ב') "ושבתה הארץ שבת לה" ולכן נסמכה לשבת כמו שכתוב בסוף הפרשה (כ"ו ב') "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'". ולכאורה קשה - מה ענין שמירת השבת ל"מקדשי תיראו אני ה'?"

עוד אמרו חז"ל (שבת קיח.) "אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין", וכן אמרו על השמיטה אם שומרים כל ישראל את השמיטה מיד נגאלין. ובאמת מדוע זה תלוי בזה, ומי מעכב את השמירה הזאת? וחשבתי שהשמיטה מסייעת לבני ישראל להגאל מרוב גודל האמונה והבטחון בה' יתברך שמתווסף בהם בשנה זו וממעלת הצדקה שנעשית במשך כל השנה, ומצוה זו ניתנה בהר סיני להזכיר לאדם כמו שבאותו מעמד הגדול בהר סיני, יום מתן תורה היה הוא בן חורין מיצר הרע והיה יום שכולו שבת וכך יהיה לאחר שנת השמיטה העתידית שלעתיד לבא בשנת השמיטה או אחריה תהיה הגאולה.

הכוונה היא שעניין השמיטה בא ללמד לאדם שעליו להפקיר את שלו למען אחרים וזה עניין של צדקה. כי האדם יכול לחשוב שהוא צדיק גמור - שהרי מקיים מצוות שבינו לבין הקב"ה, אולם מה לגבי מצוות של בין אדם לחברו? כאן נמצא הנסיון, ואם שומרין שמיטה אחת מיד נגאלין כי אז עושים צדקה. וכתוב "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" ובנוסף לזה שמיטה היא השביתה, שהאדם אינו פועל דבר כביכול הוא אינו קיים ורק נתון הוא לחסדו של השם יתברך, ובוה מגביר בקרבו את הבטחון בהקב"ה וזו הזכות שתיבא לגאולה.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת בהר י אייר תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:52	19:08	19:08	
20:08	20:11	20:08	מוצאי שבת
20:45	20:55	20:55	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- י - רבי הלל ליכטנשטיין,
- מח"ס "משכיל אל דל"
- יא - רבי נפתלי צבי מרופשיץ,
- מח"ס "אילה שלוחה"
- יב - רבי מסעוד אבוהצירא
- יג - הק' רבי אהרון הי"ד, דיין בלבוב
- יד - רבי מאיר בעל הנס זיע"א
- טו - רבי אריה ליב שפירא מוילנא
- טז - רבי יחיאל מיכל פיינשטיין,
- ראש ישיבת "בית יהודה"

יסודות של חינוך טהור

אני אומר עליך תהילים

לאחר זמן מה, הגיע לביתו של הרב, החברותא של יום רביעי בלילה, ללימוד שה־תקיים מידי שבוע מהשעה שתיים עשרה בלילה ועד השעות הקטנות של הלילה (בשעות אלו היה הרב מכין את השיעור הכללי שהיה מוסר ביום חמישי).

באותו יום התקשה התלמיד להכנס לבית,

כלב עמד בחצר בסמוך לדלת והיה נובח ומיילל וחסם את הכניסה. אחד מבני הבית פתח את החלון והציע לאותו תלמיד להכנס מהכניסה האחורית. הוא סיפר שהכלב עומד כך כבר במשך כמה שעות, וכדי למנוע את כניסתו לבית, הם נכנסים מן הצד השני.

ואכן, התלמיד נכנס מהכניסה האחורית של הבית, ושקע עם הרב בלימוד הסוגיא במשך כמה שעות. כאשר הוא קם לצאת (והרב כדרכו מלווה אותו החוצה) שוב נשמעו אותם נביחות ויללות משונות מן הכלב. התלמיד עצר ואמר לרב "אולי מוטב שאצא מן הדלת השניה". הרב לא הגיב, פתח את דלת הכניסה ולי־עיני התלמיד - שניסה לשמור שהכלב לא יפרוץ פנימה, עמד מול הכלב ואמר לו "אני אומר עליך תהילים". באותו הרגע נדם קולו של הכלב, שב לאחוריו ובריצה היסטריית רץ במעלה הרחוב ונעלם.

כאשר חזר התלמיד לשיבה וסיפר את מה שראה, אמרו לו - האם אתה לא זוכר שראש השיבה (באופן חריג מאוד לסגנונו ועדינות דיבורו) אמר על אותו אדם "הני כלבי חציפי".

כמה גדול כוחם של צדיקים, שדבריהם נשמעים בשמים. הנה אדם זה נפטר ובא בגלגול כלב, והרב מחל לו ועבר על מידותיו ואף הסכים להיטיב עמו ולומר תהילים לעילוי נשמתו.

זכורני בימי חורפי, כשהערתני לגבאי בית הכנסת מדוע הניח את קופת הצדקה במקום זה, לאחר שאני לקחתי והנחתי אותה במקום אחר, למרות שעשיתי שלא כדון, ונכנסתי בתחום לא לי להעביר את הקופה ממקום למקום, מכל מקום הערתני לו מדוע אתה משנה את מקומה של קופת הצדקה. לפתע הרגשתי את לחיי צורמת, ומעלי ניצב אבא זצ"ל ומוכיח אותי "כיצד אתה מעיר לאנשים גדולי־ים למך?! זהו החינוך שקיבלנו, לכבד את הגדולים ולא למתוח עליהם ביקורת. הוי כנוע ומקבל, ורק על ידי החינוך הזה אפשר לבטל דעתנו ורצוננו מפני רצון ה' יתברך ולעלות במעלות התורה ויראת שמים.

בדרשת שבת הגדול אשת־

קד, זכינו לשמוע את המעי־

שה המופלא מפיו של מו"ר

הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו

שליט"א, שביקש להטמיע בפני

חברים מקשיבים את היסוד הגדול בחינוך

הבנים, ובדבריו הזכיר כי "את החינוך לעבודת ה' יש להשריש בילדים בעודם קטנים, שישמעו לקול הורים ומורים בלא לערער וכשתושרש בהם מידה זו יהיו כלי־קיבול להתמלאות בתורה ויראת שמים ולהפיץ תורה בישראל".

ובהקשר לכך, סיפר מו"ר את המעשה הבא: שמענו בדורנו על הרב הגאון רבי שמעון ברוך סלומון זצ"ל רבה של פתח תקוה, אשר היה ידוע בקנאותו לכבודה של השבת, ונפשו נסערה לשמוע שישנם חילולי־שבת בפרהסיא והיה נלחם בכל כוחו לסלק תופעה זו מעירו. הקשר המיוחד שלו עם שבת קודש החל כבר בעת לידתו, כאשר לידתו הייתה בשבת ואימו סירבה בכל תוקף שיסיעו אותה ברכב לבית החולים. ובמסירות נפש אזרה כוח ללכת ברגל, וגם פטירתה הייתה בערב שבת. מתנגדים רבים הרימו ראש,

וניסו בכל כוחם למנוע מן הרב להפריע להם בחילולי־השבת, אבל עוצם קדושת השבת שבו, גברה על מתנגדיו. מידי שבת עמד מול מוקדי חילול השבת בעיר, ובדמעות נשא דברים מרגשים חוצבי להבות אש על שמירת השבת. האמת הפנימית, הכאב העמוק ואור תורתו ויראתו עשו רושם כה רב עד שהיו כאלו מן המחנה השני שהצטרפו אל מאבקו של הרב.

ראינו בחושו, כי כל מי שפגע ברב לא יצא נקי. מקרים רבים היו שכבוד התורה וכבוד השבת תבעו את עלבונם, גם מהמתנגדים למאבקו של הרב היו שהרגישו בכך ושחרו אל פתחו של הרב לבקש מחילה.

בתוך מחנה המתנגדים לשמירת השבת, בלט במיוחד אדם דומיננטי ומרכזי שהיה סוחף אחריו את ההמון ומסית אותם כנגד הרב והשבת. אותו אדם הרהיב עוז להגיע עם קבוצת נערים לעבר בית הרב, וברוב חוצפתו חירף וגידף במשך דקות ספורות, באופן שהחריד את השומעים. מעט מתלמידי הרב שנקלעו לאותו מאורע, היו משוכנעים שלא ייתכן כי אותו אדם יצא מכך נקי, אחד אף בא להתריע בו שהוא משחק באש ממש. ואכן לא איחר היום עד שאותו אדם נרצח באופן משונה ובלתי צפוי על ידי אדם שהוא עצמו עזר לו.

חוד הפרשה

1. מהו "ספיח קצירך"?
2. בעבור מה ישראל גולין מארצם?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

קבלה טובה

בשעת קריאת שמע, כשאומר את הפסוק "ושמתם את דברי אלה על לבבכם", שהוא קבלת עול מצוות, יקבל האדם על עצמו שלא לעבר על הלאוין והעשין שתלויים בחלק הדבור. (חובת השמירה)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

במצות השמיטה יש רמז לאחדות

"ובשנה השביעית שבת

שבתון יהיה לארץ שבת

לה' שדרך לא תזרע וכרמך

לא תזמר" (ויקרא כה. ד.) שנו

חכמים (אבות ה, ט) גלות בא לעולם

על עובדי עבודה זרה ועל גלוי עריות

ועל שפיכת דמים ועל השמטת הארץ. אתמהה, מה טעם החמיר הכתוב במצות

שמיטה עד שבעונה ישראל גולים מארצם, והשוה את מצות השמיטה לשלש

עבירות החמורות שבתורה? והנה אמרו רבותינו (סוטה י, ב) נוח לו לאדם שיפיל

עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים. נמצאת אומר שהלבנת פנים

בכלל יהרג ואל יעבר.

ואם תאמר הרי אמרו (סנהדרין עא, א) כל עבירות שבתורה אם אומרין לאדם
עבור ואל תהרג, יעבור ואל יהרג. חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות
דמים. ואין הלבנת פנים בכלל. כבר תירצו בתוספות מפני שהלבנת פנים אינה

מפורשת בתורה,

ולא חשבו שם אלא עבירות המפורשות. אמור מעתה שהאחדות שקולה

כשלש עבירות חמורות, הלכך השוה הכתוב שמיטה לשלשה עבירות חמורות,

שהרי שמיטה רמז לאחדות שהרי כל אחד ואחד יורד לשדה ונוטל מה שלבו

חפץ ואין בעל הבית אומר לו דבר, וכשם שהללו יהרג ואל יעבור - כך מצות

ואהבת לרעך כמוך יהרג ואל יעבור.

מן המעיין

והוסיפו על כך, ש"כל המלבין

חברו ברבים כאילו שופך

דמים". בירושלמי איתא (סוכה

פ"ה ה"ו) למה נקרא כלי הזמר

'נבל' כשמו, על שם שמלבין

כמה מיני זמר. הקשה רבי

איזיל חריף מסלונים, אם כן

יותר היה ראוי לכנותו "מנבל"

שהרי הוא מלבין ומבייש

אחרים?

אלא, כל המלבין את זולתו, יותר ממה שהוא מלבין אחרים הוא מנבל את

עצמו, והוא עצמו נעשה נבל.

"וכי ימוך אחיך" (כה. כה)

"מוך" ראשי תיבות: "יש מתעשר ואין כל". ויש בזה רמז כפי שכותב רבינו

ה"ברכת פרץ", שצריך לפקוח עין, גם על עני הנראה כעשיר ולקיים בו מצות

והחזקת בו.

אור הזוהר

"וכי תאמרו מה נאכל" (כה. כ).

בני האמונה מנהיגים את המלכות כרצונם בכל יום.

מי הם בני האמונה?

אלה שמעוררים את הטוב ואינם חסים על ממונם, ויודעים שהקדוש ברוך

הוא יתן להם יותר. כמו שכתוב "יש מפזר ונוסף עוד". מה הטעם? לפי שהטוב

מעורר ברכות לנגדו.

ואל יאמר האדם אם יתן עכשיו מה אעשה למחר? אלא הקדוש ברוך הוא יתן

לו ברכות עד בלי די.

(בהר קי.)

"ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ" (כה. ד)

ישב אחד הרבנים אצל ה"חזון איש" וניסה לדבר על לבו שיורה לקולא בענין

שביעית. אמר: הלא שמיטה בזמן הזה היא רק מדרבנן, ממילא אין חיוב

להחמיר כל-כך...

כך השיבו ה"חזון איש":

הלא כמעט כל האיסורים שיש לנו הם רק מדרבנן, כמעט שלא מצויים אצלנו

איסורין דאורייתא, האם מליחת בשר היא דאורייתא, הרי רוב הפוסקים

הכריעו שדם מבושל אינו אלא מדרבנן? ועוד כיוצא באלו. מכל-מקום כאשר

מישהו לא ימלח בשר, יהיה מוחזק אצלנו כאוכל טריפות...

ובכלל, הוסיף והעיר לאיש-שיחו, כלום יש לנו מושג מה זה "דרבנן"?

"והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולבהמתך

ולחיה אשר בארצך". (כה. ו)

בפרשת "והיה אם שמוע" נאמר: "ונתתי עשב בשדך לבהמתך - ואכלת

ושבעת". ומכך דרשו רבותינו ז"ל שאסור לאדם לטעום דבר מאכל קודם שיתן

לבהמתו. ואם כך מדוע אפוא נאמר כאן "לאכלה לך - ולאחר לך - ולבהמתך

ולחיה אשר בארצך"?

על כך משיב הרב "דעת סופר", שכן ישנם שני טעמים למצות הקדמת האוכל

לבהמה, כפי שהובאו ב"שאלת יעב"ץ":

א. מפני שהמה עושים מלאכה עבור האדם, ולכך ראוי להקדים להם את

מזונותם.

ב. מפני איסור 'צער בעלי חיים'.

נמצא שלטעם הראשון, בשנה השביעית שאסור לעבוד בשדה עם הבהמות,

הרי שאז בטלה הסיבה להקדים את המאכל לבהמה. ולכך בפרשת השביעית

הקדימה התורה את מאכל האדם למאכל הבהמה.

"ולא תזנו איש את עמיתו" (כה. יז)

במסכת בבא מציעא (דף נח: נה:) למדו שמדבר כאן הכתוב על אונאת דברים,

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

מתוך אהבת הבריות

הישיבה, עד אשר נאלצו לפטר אותה ממשרתה. ואולם ראש הישיבה הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, היה ירא מאוד מצעד זה, שהרי אשה זו אלמנה היא - וידוע ומפורסם עד כמה החמירה התורה על צער אלמנה.

שלח אפוא רבי משה שמואל לשאול בדעת תורה, והעלה את הענין על שולחנו של הרב מבריסק הגאון רבי יצחק זאב סולובייצ'יק זצ"ל, כדת מה לעשות. והשיב לו הגרי"ז שאמנם אם מוכרחים לפטרה, אין ברירה וצריכים לפטרה. אלא עצתו היא שיחתמו על מכתב הפיטורין גם שאר חברי הנהלת הישיבה, וזאת בכדי שכולם ישאו בשותפות הדין הקשה שעלול ליפול עליהם, רח"ל, ולא שרק אחד ישא בכולו... הוסיף עוד הגרי"ז ויעץ לו:

כי מן הראוי הוא לתת לה כסף ככל שתדרוש, כי כסף הוא הדבר הכי זול שאפשר על ידו להפטר מגרימת צער.

והראה בקשר לזה את לשון הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ו ה"י)

"חייב אדם להזהר ביתומים ואלמנות מפני שנפשו שלמה למאד ורוחם נמוכה אע"פ שהן בעלי ממון אפילו אלמנותו של מלך ויתומיו מוזהרים אנו עליהן שנאמר כל אלמנה ויתום לא תענון. והיאך נוהגין עמון לא ידבר אליהם אלא רכות ולא ינהוג בהן אלא מנהג כבוד ולא יכאיב גופם בעבודה ולבם בדברים קשים ויחוס על ממונם יותר מממונם עצמו. כל המקניטו או מכעיסו או הכאיב להן או דדה בהן או אבד ממונן הרי זה עובר בלא תעשה וכל שכן המכה אותם או המקללן ולא זה אע"פ שאין לוקין עליו הרי עונשו מפורש בתורה "וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב" ברית כרת להן מי שאמר והיה העולם, שכל זמן שהם צועקים מחמסם הם נענים, שנאמר כי אם צעק יצעק אלי שמוע אשמע צעקתו".

"לרחם על הפועל"...

סיפר כ"ק אדמו"ר מבעלז שליט"א, שמנהגו היה בצעירותו להכנס לכ"ק האדמו"ר רבי אהרן מבעלז זצ"ל מידי שבת בבוקר לאחר סיום התפלה, כדי לברכו בברכת "שבת שלום". באותו מעמד היה הרבי מתעניין בלימודיו ומעניק לו חתיכת עוגה.

באחת השבתות כששאל אותו ללימודיו, השיב כי לומד הוא פרק "השוכר את הפועלים". שאל אותו הרבי: "מה כתוב בפרק זה?" משלא השיב, נענה הרבי בעצמו ואמר: "בפרק השוכר את הפועלים כתוב שצריכים לרחם על הפועל"...

חשבונות שמים אין אנו יודעים ומי יבוא בסודם, אך דומה כי קביעת רבותינו זכרונם לברכה בגמרא, יכולה שתפתח לנו צוהר דק כיצד נפעלים ומתרחשים אירועים כאלה ואחרים הגורמים לנו להיות משתאים,

הכיצד אירע כך וכך? אלא שבעטיים של הנהגות פסולות הנובעות מתוך מידות רעות, המאזן הכללי בבית דין של מעלה משתנה, ולא תמיד לטובה. הבה נטה אוזן לדברי הגמרא במסכת בבא מציעא (דף נט.): "כך מקובלני מבית אבי אבא; כל השערים [של תפלה] ננעלים חוץ משערי אונאה". ומפרש רש"י: הצועק על אונאת דברים, אין השער ננעל בפניו. ומה הטעם לכך? כותב רבינו בחי"ז"ל בפרשתנו על הפסוק "ולא תוננו איש את עמיתו" (ויקרא כה. יז): מפני שהמתאנה מצטער ביותר ויש לו חלישות הדעת, ואז לבו נכנע מחמת צרתו ותפלתו הבוקעת מתוך לב דואב, נאמרת בכוונה ונשמעת. הנהגות נפלאות לאדם בר לבב שחפץ להיזהר במועשיו והליכותיו מלצער את חבריו, אנו מוצאים בשיחתו של המושגיח הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל (והדברים הובאו בספר "לב אליהו" ח"א): "כמה יכול אדם להתקדש על ידי זהירותו לא להזיק ולצער חברו.

כגון תלמיד הנכנס לחדרו בפנימית הישיבה ורואה שחברו ישן, והוא נוהר שלא לגרום רעש או להדליק את החשמל, כדי שלא לגזול את מנוחתו, הרי זה בא מתוך אהבת הבריות הנובעת מתוך אמונה "כי בצלם אלוקים עשה את האדם". כמה קדושה ואור אלוקים שופעים על אדם זה. כמה מאושר הוא ומוצא חן בעיני הקב"ה עבור זהירות זו. אין לשער כמה יכול הוא להצליח בזה לעלות מעלה מעלה בשלבי התורה ועבודת ה'.

שותפות בדין

תקופה ארוכה עבדה בישיבת "באר יעקב" מבשלת שהיתה אשה אלמנה. כאשר הזדקנה, עבודתה כבר לא הייתה משכבר הימים. הדבר גרם כמובן צער לבני

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ואמנם עד היום בניו ונכדיו מחזיקים במסודות תורה.

מעשה נוסף סיפר ר' אברהם מו"אל: "פעם אחת הגעתי לאסוורא בשעה שש בבוקר, ואף אחד לא ידע שהגעתי לעיר. לפתע נשמעות דפיקות בדלת האכסניה שלי. פתחתי את הדלת, ולמולי אני רואה את הגבאי של רבי חיים פינטו. וזה אומר לי: "הרב שלח אותי לקרוא לאברהם מו"אל שהגיע עכשיו מתזניט".

ר' אברהם התפלל מאד, כיצד ידע הרב שהוא הגיע לעיר? ומבלי להתמהמה צעד עם הגבאי אל בית הרב. בהכנסו אמר לו הרב: "ברוך בואך לעיר אסוורא", והמשיך להעיתור עליו ברכות.

לאחר מכן אמר לו רבי חיים זיע"א: תדע לך, כי כל יהודי שאינו גר בעיר הזאת ומגיע לכאן, מיד סבי הקדוש, רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, מודיע לי על בואו...

רבי יוסף אסרף, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שהוא הגיע פעם מהעיר אקא לעיר מוגאדור, עם שמונה גמלים עמוסי עורות. כהרגלו, ותחילה ניגש אל ביתו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א כדי לקבל ברכה ועצה, ולשאול כיצד יוכל למכור את העורות. מכיון שלסחורתו לא היו קונים וכל כספו הושקע בסחורה זו. הרב הציע לו שלא ימכור מיד את הסחורה, אלא ישכור מחסן בו יאכסן את כל העורות, ורק כעבור חודשיים ימכור את הסחורה.

רבי חיים זיע"א הסביר לר' יוסף, כי בעוד חודשיים יעלה מחיר העורות, וכי אז יוכל להרוויח סכום גדול יותר, ואם ימתין יזיה לו שכרו בצידו. ואמנם, ר' יוסף עשה כך, והרוויח סכום עתק ממכירת העורות.

כ"ק רבי חיים זיע"א הוסיף וברך אותו, שהעושר לא יפסק ממנו ומזרעו, וכך הוה.